

Udvarhelyet úgy képzelem, mint egy – még nem tudtam eldönteni – futurista, utópisztikus vagy nosztalgikus, archaikus rezervátumot. Éppen az van benne, ami kell egy kiegyensúlyozott élethez, nem kevesebb, nem több. Olyan mint egy akármilyen városnak a kivonata. Rövidebb, mint akármilyen rövid tartalom.

Jössz befelé, kénes borvízszag és szürkemarhák, kápolna és gazdagnegyed, medencés, kistavas kúria és akkora házak, amiknek soha nem fogod megérteni a méretét, de gyönyörű kilátásokkal, a városhoz ragadt környező falvacskák kertesházai, elemi- és szakiskolák, egy színház, amit ötven-ötven százalékban hívnak még kultúrháznak is, **a legszebb nevű folyó az országban** , kispark, sportpálya, az egyvonatos vasútvonal, temetők, impozáns iskolaépületek, papilakok és templomok, nagyablakos vásárlós-utca, turkálók, márkaboltok és tömbháznegyedek.

Úgy képzelem, itt azok az emberek laknak,

akik kicsit aktívabb és urbánusabb, tevékenyebb és kevésbé keresztény szerzetesek. Hogy a város úgy működik, mint régen a várak, céhekre osztódik, **mindenki ért valamihez és ezeknek a csereberéjével eltelik a nap** .
Mindenki ad és mindenki kap.

Egy nagyvárosban gyakran érzed azt,

mivel a környezeted, és annak minden eleme annyira változó, hogy **már szinte virtuális**, mintha valaki a háttereket megrajzolta volna, s mint a Ceaușescu-sztoriban, csak felállított homlokzatok volnának, hogy az embereket soha nem látod újra, és bár minden utca mindig ugyanolyan, soha nem ismered meg igazán. „Hogy minden szoftver"*, nem?

Itt van alkalmad

egy épületet vagy egy autót többször megbámulni, **egy ember arcába többször belenézni**, az elárusító, a pincér, a kollégád, az oktató, a fogorvos, a vízszerelő, a gyógyszerész, a taxisofőr, az emberek, akikkel ugyanarra a filmklubra jársz, ugyanarra a képzésre, ugyanabba a színházba, ugyanazokra a koncertekre, ha már másodszor-harmadszor látnak: rád köszönnek, utánad integetnek, megkérdezik, hogy érzed magad, hogy vagy, hozzádszólnak film- és előadás közben.

Valakitől azt hallottam,

hogy Udvarhely a legsznobabb székely város, és utána rögtön valaki azt mondta, hogy az a baj az udvarhelyiekkel, hogy elhiszik magukról, hogy sznobok. S bár sokszor nem tudom, ki mit gondol a sznobságról, vagy ki milyen értelemben használja, azt hiszem, én még itt egyiket sem tapasztaltam.

Vagyis senki nem utánozza az előkelők életmódját, **itt azt hiszem, mindenki úgy él, ahogy tud** .

Az előkelőséghez a választékok bősége egy feltétel,

egy ekkora városban pedig nem nagyon tudunk erről beszélni. S bár néha elegem van, hogy keresztúri vagy góbé tejtermék közül kell választanom, ezzel még sincs valahogy semmi baj.

Mert rossznak egyik sem rossz, és a kapitalizmus csak egy szemfényvesztés amúgy is, időpocsékolás. Ha pedig az volna valakinek a problémája, **hogy az emberek úgy viselkednek, mint amilyenek szeretnének lenni** ,
akkor a magyartanárom szavait idézve, az a jó benne, „hogy még mindig jobb, hogy eljátssza, minthogy ne csinálna semmit".

Szóljatok, kérlek

Ha valaki netalántán tudná, hogy az oroszok vagy amerikaiak komolyabban készülnek valami atomrobbanásra, akkor szóljatok, kérlek, hogy **pályázzuk le az atombiztos óriás, üveg-búrát a város védelmére** , mert itt mindenféle külső hatás nélkül el lehet éldegélni, itt minden harmadik-negyedik nő terhes, akad elég belső konfliktus, hogy az ember talpraesett legyen, és akad elég drága autó, hogy elvárásai legyenek.

Szóval atombiztos üvegbúra, hogy legyen, kikről s mikről mintázni majd a szoftvereket, amikkel

újra élhetővé tesszük a világot.

**idézet az életből*